

LACKFIJÁNOS

#jóéjtuszi 2

LACKFI JÁNOS

#jóéjtpuszi

2

Harmat
Budapest, 2022

© Lackfi János, 2022
© Harmat Kiadó, 2022

Ebook pdf: ISBN 978-963-288-709-8

E kiadvány a kiadó írásos engedélye nélkül sem részben, sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető közzé sem elektronikus, sem más formában.

Μάσφέλε
matematiķa

Nézd, nem adom a kezedbe a végtelent,
elrontod, elveszted, elállítod esetleg.
Adok viszont szőlőt, hogy elgondolkodj
a bolygók és az atomok fűrtjein,
hogy utazhass befelé a magokig,
hogy felemelkedhess a levegőbe,
ahonnan nézve a szőlődomb
egyetlen tömött, zöld fűrtnek látszik.
Adok vizet, hogy megidd, kiizzadd,
elpárologtasd, hogy leimádkozd
az égből, hogy táncolj az esőben,
hogy korcsolyázz rajta, hogy
angyalkát repdess a karjaiddal,
hogy újra és újra megtisztulhass.
Adok követ, hogy kibontsd a föld
mélyéből, zsírját fémnek kiolvaszd,
tömbjeit tornyozd várossá,
megoltalmazd vagy kioltsd
vele a magad és mások életét,
szikláiról ugrálj fejest a mélybe,
hogy szétfűrészed, és kiszabadítsd
az odabent millió évek óta titokban
hunyorító lidércclánglobogást.
Adok földet, mely elrejt és feltár,
városokat borít el, kultúrákat
fed be feledésével, de apró magvakat
hizlal tömzsi fákká vagy óriásokká,
ízes gumókat ad, sósat, édeset,
megfelel végső takarónak
arra a kis időre,
míg fel nem öltöztetem
a csontokat égi húsba,
míg fel nem ébresztem azokat,
akiket szeretek s akik szeretnek,
hahó, lusta banda,
hasatokra süt a nap, reggel van,
egy új élet reggele.

Túlcsordulás

Három barát üldögél
egy kocsmasztalnál,
elvileg nem nagy szám,
az idő ideális, az egyik mesélni kezd,
igazán jóízűen, a másik folytatja,
a harmadik befejezi,
egymás szavába vágnak,
de nem bánja senki,
olyan jó ritmusú együttlét ez, olyan teljes,
nincs senkiben rivalizálás, akarnokság,
se harag, se neheztelés,
de mindezeket képesek felidézni,
néha könnybe lábad a szemük,
mert érzékenyek is,
nem sebeznek és nem sebzódnak,
egyre növekszik bennük az összetartozás,
minden sztori közelebb hozza
őket egymáshoz,
közös egylényegükhöz,
semmi szükség elemezgetni,
milyen is ez a barátság,
mikor is kezdődött,
meddig kötött szövetség,
mert nyakig ülnek benne,
akár egy fürdőmedencében,
akár a lugas illatában,
akár a fröccsbuborékok
pezsgette hangulatban,
s ez nem a felszín, ez mélység,
annyira telített érzés,
hogy nem éri be önmagával,

hogy ebből a szeretetből kibuggyan,
túlcsordul az öröm olaja,
hogy egy egész világ teremődik,
hogy aszteroidák és lángbolygók
pördülnek ki belőle, galléros gyíkok,
szökdecselő okapik, semmisúlyú kolibrik,
kérészek és hópárducok,
elektromos ráják és gejírek,
emberek, asszonyok, gyerekek,
borkóstolók és toronydaruk,
penészgombák és körhinták,
óriáscsúszdák és húsevő növények,
brüsszeli csipke, vízisi, jégszobor,
akácillat, fagyizás, pityangfújás,
meg még annyi minden.
Csak mert kérdezted,
hogy is van ez a Szentháromság.

Beleölelni

Isten tudja csak Istent tökéletesen szeretni.
Atya a Fiút, Fiú a Lelket,
Fiú az Atyát, Atya a Lelket.
Körbeszeretik egymást végtelen erővel.
S bár teljesen be tudják egymást tölteni,
mégis szomjas ez az Isten,
egy nála sok milliárdszor kisebb lénybe,
az emberbe szeretné áramoltatni a lehető
legtöbb szeretetet, ami csak belefér.
Minket szeretne táplálékul,
de nem úgy, mint egy ragadozó,
hanem mint egy szerelmes.
Önként kínálgatik táplálékul,
de nem úgy, mint zsákmány a ragadozónak,
hanem mint kedves a kedvesének.
Meghív, hogy szürcsöjljük az ő igéjét,
mely nem tér vissza az égbe anélkül,
hogy erőt ne adna.
Meghív, hogy kalászt morzsoljunk,
kenyeret törjünk az Úr napján,
a pihenés napján, a hetedik napon.
Testét együk, igyuk a véréét.
Enni és táplálni akar egyszerre,
nem tud betelni örömmünkkel,
ízlelgeti jelenlétünket, ha neki adjuk,
elmerül imádságunkban,
képére formált arcunkban törli meg arcát.
Azt szeretné, hogy köze legyen hozzánk,
hogy közünk legyen hozzá,
hogy beleszabaduljunk, mint malac a búzába,
hogy elveszzen bennünk,

mint hógolyó a hómezőn.
Ha csepp vagyunk, ő forró kő szeretne lenni.
Ha homokszem vagyunk, ő sivatag.
Ha kis kavics, ő széles folyamágó.
Ha búzaszem, ő termékeny barázda.
Szeretne önmagává lényegíteni,
önmagának megtartani teljesen,
s közben át is adni minket
az összes többieknek,
hogy kovászként őket is megkelesszük.
Szeretne beleölelni abba, ami ő,
beleolvadni abba, ami mi vagyunk.

Átlényegíteni

Vajon hány millió évvel ezelőtt tervezted el szerelmes gonddal a lombközökben beeső fény szabálytalan cikkelyeinek zizegését, hogy belekáprázzon a szeme annak, ki erre jár? Tudtad már azt is, hogy én fogok erre járni, akit már anyám méhétől fogva épp ilyen szerelmes gonddal tartasz szemmel, megsiratsz velem minden fájdalmat, ujjongsz velem minden örömben, és ha valami szeszélyes ötlettől vezetve a másik úton tértem volna haza, arra az esetre is bekészítettél valami meglepetést, hamvas rongydarabként csapongó pillangót, ijesztően tökéletes, krómpáncélatú rovar, égboltra kent, krémszerű felhőfátylat, borostásan bemohosodott követ, sok ezer kombinációt hoztál létre, kezéd szélesebben keveri a kártyát, itt az ász, hol az ász, itt a király, ott a bubi, szimultánban kártyázol hétmilliárd partnerrel, igyekszel mindegyiket elkápráztatni, a pillanatok örömeibe feledkezettetek is, a szorongókat is, az erőszakosakat is, a megnyomorítottakat is, a bambákat is, a figyelmetleneket is, a megkeseredetteket is. Adod, mert nem tudod nem adni, nem tudod nem teremteni, nem fenntartani, nem átlényegíteni egymásba a létezőket, itt a piros, hol a piros, hopp, a bimbó máris virág, hopp, a rügy máris levél,

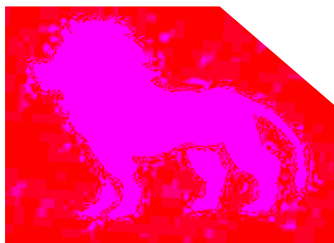
hopp, az ebihal máris béka,
hopp, a baba máris kislány,
hopp, a kölök máris férfi,
hopp, a bölcső máris koporsó,
hopp, a test máris csontváz,
hopp, a csontokra hús röppen,
hopp, a kövekből fiak lesznek,
hopp, a tetem már úgy dereng,
mintha lenyelte volna a holdat.

Anyajegyző

Ne félj, mert veled vagyok, én a tiéd, te az enyém,
tudom a PIN-kódodat, de nem árulom el senkinek,
ismerem az összes sebhelyedet és anyajegyedet,
minden jelszavadat és a digitális ujjlenyomatodat.
Fel tudom sorolni első szerelmeidet név szerint,
mert kedvesek énnekem is, születésnap
ajándékaidra mind emlékszem, a karácsonyokra is,
jobban tudom, hogy gyarapodott a súlyod,
nőtt az ajtófélfára rótt magasságod, mint a védőnő,
tudom, mi a kedvenc édességed, hogy melyik szagot
utálsz legjobban, hogy melyik pillanatba
utaznál vissza legszívesebben, hogy melyik
város szerepel a bakancslistádon,
álmodban el is viszlek oda nem egyszer,
nem kétszer, s ha hagyod, hogy én szervezzem
az életed, a valóságban is el fogsz jutni oda.
Tökéletesen tudom utánozni az aláírásodat,
de inkább megmaradok a magaménál,
VAGYOK, AKI VAGYOK, minden intődet
én láttamoztam, minden igazolatlan órát
én igazoltam. Ha tengeren kelsz át, ott vagyok
veled, ha tűzön kell átmenned, nem égsz meg,
ha a szülőszobán ülsz vagy benn vajúdsz,
én nem mozdulok mellőled, veled vagyok
a sugárkezelésen, átöllelek a krematórium folyosóján,
míg várod, hogy kiadják édesapád forró hamvait.
Nem kell nélkülem menned urológushoz és fogászhoz,
az adóhatóság előszobájába is elkísérlek,
a tartozások örvénye nem borítja el fejedet,
ha üvöltve követelik rajtad az örökséget,
ott leszek veled, és moly nem rágta,

rozsa nem marta örökséget tartogatok
neked az élők országában.
A KRESZ-vizsgán ott ülök melletted, az állásinterjún
lerágom a körmömet érted, ha megcsalt
a szerelmed, együtt böögök veled a vécén,
a művi vetélés után nem hagylak egyedül,
sem a válóper közben a bíróságon.
Férjezett vagy férjezetlen neveden szólítalak,
beceneveden szólítalak, mint a barátaid,
anyának, apának, mint a gyerekeid,
gyermekemnek, mint a szüleid.
Meváltalak, óvadékot teszek le érted
a rendőrőrszobán, elengedem minden lelki
és érzelmi tartozásodat, új lapot nyitok neked,
minden reggel új hajnal íratlan papírlapját,
minden január elsején vadonatúj évet
adok neked, ifjúságod megújul, mint a sasé,
ha nem csak az e világi, homályos tükörben nézed,
kezedbe adom szeretetem tükkrét,
az az egyetlen valós valóság,
hisz örökké tart.

Ingyenjegy

Kitartóan álldogál a házam előtt,
kezében az ingyenjegy, de intek neki,
szó se lehet róla, házalók kíméljenek.
Nekem az Isten ne mondja meg, mit csináljak.
Szabad ember vagyok, oda megyek, ahova akarok.
És akkor, amikor akarok.
Ahova meg nem akarok,
hát oda juszta se megyek.
Isten persze nem nyaggat, nem a stílusa,
csak álldogál hóban-fagyban,
és sosem fogom megtudni,
hogya azért szobrozik ott,
azért próbálja felhívni magára a figyelmemet,
akárhányszor jövök-megyek,
azért mutatja a papírt,
amin az áll: ebben és ebben a kikötőben kéne felszállni,
erre és erre a hajóra,
ezen a napon, ebben az órában,
mert lelki luxusutazást szervezett nekem,
még az idők kezdetén kitalálta,
lefoglalta az időpontot, mindent elrendezett,
intek neki, hogy a magam ura vagyok,
intek neki, ne befolyásoljon,
intek neki, nem vagyok misztikus alkat,
pedig csak azt akarta még mondani,
hogya a vendéglő, a medence, a jakuzzi,
a bolt, a tenispálya, a konditerem is
korlátlanul használható ezzel a jeggyel,
de persze ha nem szálllok be,
nem tud magával vinni,
ez nem rabszállító hajó.

Ajj, gyerekek,
csinálok nektek egy világméretű
kalandparkot végtelen mennyiségű
színes kiegészítővel, rájákkal,
cincérekkel, kaméleonokkal,
kolibrikkel, tengeri tehenekkel,
moszatokkal, szivárvánnyal és hasonlókcal,
erre ti hol aranyborjúkat imádtok,
hol szenvedélybetegségekben fetrengtek,
hol nőkkal és idegenekkel kegyetlenkedtek
meg olyanokkal, akik nem tartották be a
háromezer-ötszáznegyvennegyedik előírást,
hol zúgolódtok, hogy visszavágytok a diktatúrába,
hol negyven évig bolyongtok a pusztában
egy pár hét alatt megtehető távon.
Erre leküldöm a Fiamat,
aki megmutatja, hogy ezt a pályát
végig lehet futni hibátlanul,
igenis lehet azt tudni,
mikor kell betartani a törvényt,
és mikor érdemes átlépni rajta egy ember miatt,
mikor kell szeretni és mikor kimondani az igazságot,
na, őt meg agyonkínózzátok,
amint átszakítja a célszalagot,
de se baj, halála árán életet adok nektek,
s most már megoldókulcsotok is van a világhoz,
egyszerűen csak őt kell követni.
Mire ti: aranyborjú, sivatagban bolyongás,
nők és csecsemők mézárálása,
húsos fazekakhoz vágyakozás,
kezdhetjük előlről.
Tudom, gyakran érzitek úgy, hogy nehéz velem,
de egy biztos: veletek se könnyű.

Miérted

Ide figyelj, Isten, elszámolnivalóm van veled,
miért engedted meg a világban
ezt a sok gazemberséget, szenvedést?
Miért engedted, hogy apa gyerekére,
férj feleségére, barát barátjára támadjon?
Miért engedted hatalomra jutni
a zsarnokokat, tolvajokat?
Miért nem korlátozod a szabadságát
annak, aki veszélyes a többiekre?
Miért nem adsz enni minden éhezőnek,
és miért hagyod, hogy mások pazaroljanak?
Miért nem gyógyítasz meg minden beteget,
miért nem juttatsz mindenkinek szeretetet?
Miért tűröd el a pornográfiát, meg hogy
a fürdőszobacsempét, a fűnyírót, az autógumit
mind családoknak használt női testekkel reklámozzák?
Miért nem heréled ki a nemi erőszaktevőket?
Miért nem dugaszolod be a fegyvereket?
Miért hagyod, hogy ember embernek
torkát elharapja?
Nem válaszolt, tűnődött.
Tán azt hiszi, nem érteném meg, amit mond?
Nincs ehhez türelmem, otthagytam őt,
bejártam a világot, de ugyanezek
a kérdések kínoztak egyre.
Aztán leültem, döntöttem, adok időt,
adok esélyt, olvasni kezdtem igéjét,
figyelni bennem megszólaló szavait.
Azt mondta:
Miért tűröd el a sok gazemberséget, szenvedést?
Miért más magánügye, ha apa gyerekére,

férj feleségére, barát barátjára támad?
Miért segíted hatalomra
a zsarnokokat és tolvajokat?
Miért nem korlátozod önként szabadságodat,
amint az veszélyes a többiekre?
Miért nem adsz enni akár csak pár éhezőnek,
és miért pazarolsz nyakra-főre,
miközben másokat vádolsz ezzel?
Miért nem adakozol a betegek javára,
miért nem segítesz nekik?
Szeretet helyett miért kritikát juttatsz azoknak,
akikkel összefutsz?
Miért pártolod a pornográfiát, miért veszel olyan
fürdőszobacsempét, fűnyírót, autógumit,
amit csaléteknek használt női testekkel reklámoznak?
Miért csak dühöngsz a nemi erőszaktévők ellen,
mit tettél gyógyulásukért?
Miért tárod szét a kezed,
ha fegyverkereskedelemről hallasz?
Miért hallgatsz illedelmesen, mikor
ember embernek torkát elharapja?

Uram, felhívlak messengeren,
hogy lássad, ez az én kedvenc rétem,
olyan, mint bármely másik rét,
csak éppen az enyém, de nem,
nem a tulajdonom, semmi közöm
hozzá, persze ez nem igaz, talán
több közöm van hozzá, mint a
tulajdonosának. Tudom, láttál már
szebb és nagyobb, látványosabb
és menőbb réteket, a legfestőibbeket
is, hisz mindent látsz, tudom, te is tudod,
hogy ez a kedvenc rétem, mégis
tudsz örülni a rétem feletti
örömömnek, mert az öröm Atyja
vagy, bárhogya is igyekszünk rémes
komolyan előrémteleníteni téged,
hogya a nevedben játszhaszunk
a nagy tekintélyű uraságot.
Nézd, ott egy ló a mezőm szélén
kikötve, most beugrom a fejébe,
és onnan nézem a te szép világodat,
mely ehető és nem ehető részekre
osztható! Nézd, a mezőm fölött
egy léggömb száll, felroppenek
a kosarába, összezsugorítok
mindent. Nézd, most egy sziklás
parton állok sok ezer kilométerre
innen, maró hullámok harapdálják
a követ alattam! Nézd, most az örök
hóhatár felett hunyorgok, tán le se
jutok innen. Kockázatos a te világod,

Uram! Most meg a vulkán kráterénél
kis híján eltrafált egy izzó kőkolonc.
Huhh, szép és veszélyes műfaj
az élet, veszélyességében is
rejlik szépsége, hiszen szebb,
ami bármikor elveszthető.
Jó, hogy akármikor hívhatlak,
hogy akármit megoszthatok veled,
mert bár évmilliók óta tudod,
honnan foglak hívni,
mindig egy kisgyerek izgalmával
várod a hívásomat.

Meghívás

A mennyek országa meghívás.
Kimegy a gazda a piacra, és munkásokat
toboroz, hogy megműveljék a földjét.
Pedig ez a gazda a maga erejéből is bőséges
termést képes fakasztani bárhol,
ő maga a bőség, a termékenység.
Akkor mi végre toboroz munkásokat?
Talán szereti a melósbuszok emberszagát,
cigi-, kávé- és felesillatát?
A mennyek országa együtt munkálkodás.
Isten legjobban együtt lenni szeret,
munkában, tétlenségben,
bánatos vagy ujjongó ölelésben.
A mennyek országa formálás.
Valamit, ami eleve adott,
addig gyömöszölünk, alakítunk,
faragunk, csiszolunk, kapálunk, kalapálunk,
míg ki nem ad valami mást, újat.
A világ tele van rejtett alakzatokkal,
ki nem bányászott ércekkel,
hogyan legyen mit előcsalogatnunk
az anyag mélységes méhéből.
A mennyek országa a felajánlott jutalom.
A gazda nem árul zsákbamacskát,
előre közli, mennyi lesz a bér.
Nem lengeti be: ha jól húzzátok az igát,
akkor lesz prémium, ha lazáltok,
megnézhetitek magatokat.
Nem alkudozik, nem zsarol, nem fenyeget.
Ami jár, csak azért jár, mert ő így döntött.
Tarthatna láncon vagy pórázon,

hiszen mindig elkóricálunk,
tönkreteesszük magunkat,
szakadékba esünk, folyóba ugrunk,
mert elsőre jó ötletnek tűnt.
Aztán ő kell összeszedjen,
amint véresen hüppögünk valami
Isten háta mögötti helyen.
De mégsem zár be, nem kötöz meg,
mert szeret, és szabad embernek szeret.
A mennyek országa a szemek megnyílása.
Amikor megkaptuk a jutalmat,
és már lecsillapodtunk,
és befogtuk a jogérvényesítő kicsi szájunkat,
és nem küzdünk a magunk igazáért,
és nem hisszük bután,
hogy úgyis mindent jobban tudunk,
akkor bepillanthatunk
Isten másféle matematikájába.

Hasonlít

A mennyek országa hasonlít
az egyszeri postásra, aki odahaza
kis post-iteket írt bátorító üzenetekkel,
és kivitte a gettómilliomosnak is
meg annak is, aki évek óta nem kap levelet,
vagy csak kilakoltatási végzést.

A mennyek országa hasonlít
a lányra, akinek suliban mutatták
az újraélesztést, és amikor látott
egy öregembert összeesni,
és a felnőtteket sápadtan eliszkolni,
megpróbálta visszahozni az életbe,
ott, akkor nem sikerült, de később még három
embert pecázott vissza erre a partra,
megtalálják valahogy az ilyen esetek.

A mennyek országa hasonlít
az öregre, aki nem azt mondta,
de rohadt köves a földem, átkozott a sors,
mely ide vetett, hanem talicskával
behordta a követ a városba, épített belőle
parkot, hidat, pataknak medret,
faragott szobrokat, ültetett bokrokat,
csodájára jár ma mindenki.

A mennyek országa hasonlít
a pasásra, aki megunta az állami
egészségügyi intézmények világát,
saját gyerekei mellé örökbe fogadott
négy-öt különböző mértékben
fogyatékos srácot, és együtt él velük,
éli az életüket, menedékhelyé
alakította önerőből az otthonát.

A mennyek országa hasonlít
a fiatal nőre, aki összeszedi
az önkéntesnek ajánlkozó
gimistákat, egyetemistákat,
és lemegy velük nehéz vidékre,
korrepetálni, szeretgetni, szintre hozni
hétvégén azokat a gyerekeket,
akikre más nem gondol.
A mennyek országa hasonlít
a nyaktól lebényt emberre,
aki nem csinál semmit,
rászorul mindenkire,
mégis az egész falu hozzá jár
megvitatni minden felmerülő problémát,
mert olyan füle van, olyan szeme
és olyan szavai!

Időpazdálkodás

Odaálltam elé, azt mondtam,
atyám, add ki örökségemet,
minden idő legyen az enyém,
majd én beosztom szépen percről percre,
ne te szabd meg, mit mikor tegyek,
vedd tudomásul, nagykorú lettem!
Fájó szívvel, de szó nélkül kiadta,
én pedig belevetettem magamat,
és végre habzsolhattam az időt,
mégpedig nem beosztva, épp csak hogy,
hanem nagykanállal.
Szántam bőven utazgatásra,
hiszen így szerez élményeket az ember,
a repülőtársaságok meg örömmel
vették, és jobbnál jobb ajánlatokkal
bombáztak, én voltam az élet császára,
elmentem megnézni magamnak
azokat a népeket, akik nem engedhették
meg maguknak az utazást,
mert engem szolgáltak ki fillérékért.
Felpezsdítettem kicsit a szerelmi
életemet is, többnyire egyszer használatos
kapcsolatokkal, de némelyikből
még ennyi is sok volt, győzze aztán
az ember fizetni a nemi bajra való
gyógyszereket. Nem ettem meg
és nem ittam meg akármit,
semmi sem volt túl ritka vagy
előkelő, cápauszonytól színarannyal
bevont bélszínig, ínycsokráktól
az egzotikus konyháig minden érdekelt,